

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

af betydningen af en regelmæssig opsparing. Jeg behøver egentlig ikke at sige mere om opsparingen; den har stor betydning for den enkelte, der derved bliver et virkelig uafhængigt menneske. Der har i de senere år været en vågnende interesse for spørgsmålet om boligindretning. Der har været holdt kursus rundt om, og disse kursus har fået stor tilslutning. Ikke destomindre ved vi jo alle, når vi ser på mange af de unge hjem, vi kender, hvor mange der hænger fast i fortidens fordomme med hensyn til, hvorledes et hjem naturligt bør indrettes, og det selvom rammerne for hjemmene nu er anderledes end tidligere, hvor der ofte var mere plads. Idealer for mange er stadig de store, tunge møbler, som næsten ingen kan sidde i, endda stadsmøbler, som slet ikke er beregnet til at sidde i, medens hjemmet, den lille stue, ikke giver plads til at bevæge sig, ikke giver arbejdsplads og ikke hvileplads. Det er en opgave at fremme oplysning om bedre boligindretning, således at der vindes mere forståelse for, at det, der er hensigtsmæssigt, er smukt.

Men når jeg har sagt det, vil jeg gerne sige, at man skal så sandelig også passe på, at man ikke falder i den anden grøft. Vi må ikke komme ind på, at man kun skal anbefale ganske bestemte typer. Det må være sådan, som den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti sagde, at den enkelte må kunne købe fuldstændig frit, hvad han vil, for de penge, som han får. Vi skal ikke have, at han bliver sat under formynderskab på den måde, at det bliver bestemt, hvad han skal købe; tænk også, hvor ensformigt, hvor tomt det ville være, hvis alle hjem var møbleret på samme vis.

Men der er noget, som gør, at jeg er bange for, at det udvalg, som skal nedsettes for at give oplysning om hensigtsmæssig boligindretning, vil komme til at virke noget i den retning, og det er et punkt i ungdomskommissionens betænkning; det er jo den, man har fulgt. Man skylder ungdomskommissionen en stor tak for det arbejde, den har gjort, men på dette punkt må jeg sige, at jeg ikke er ganske enig med den. Der står i ungdomskommissionens betænkning, at man er vejet tilbage for nu at indføre en kontrol med, hvad de unge køber for det lån, de får; men dette kunne jo tages op ved en senere revision af loven. Derfor er jeg, som sagt, meget bange for, at tendensen i dette udvalgs arbejde skal blive, at man kun vil arbejde for at standardisere møbler, kun at anbefale bestemte slags møbler og derigennem lægge et pres

på de unge, for at de skal købe ganske bestemte slags og typer. Det bør selvfølgelig være sådan, at der ikke skabes noget monopol for bestemte møbeltegnere, bestemte håndværkere, bestemte fabrikanter. Der må være fri konkurrence, sådan at alle de håndværkere, alle de fabrikanter, alle de møbeltegnere, eller hvem det nu er, som forstår at arbejde i overensstemmelse med tidens krav, får samme chance.

Derfor mener jeg også, at det er ganske overordentlig betydningsfuldt, hvordan dette udvalg bliver sammensat. Det foreslås, at der i udvalget skal sidde en repræsentant for Landsforeningen for dansk Kunsthåndværk og Kunstindustri. Nu tror jeg, at det er en ganske fortræffelig forening. Den har interesseret sig meget for at højne smagen med hensyn til boligindretning, den har holdt kursus, og jeg tror også, man tør sige, at dens medlemmer ligger på et meget højt niveau med hensyn til fremstilling af kvalitetsvarer. Men alligevel må man være på vagt overfor, at der ikke her foregår brancheovergreb, og vi må se ganske grundigt på i det kommende udvalg, hvordan det pågældende bosættelsesudvalg bør sammensættes.

Endelig vil jeg gerne have lov at udtale min tilfredshed med, at der også gives den enlige moder adgang til at få dette bosættelseslån, når hun vil stifte hjem for sig og sine børn. Den enlige moder, den enlige forsørger er jo ganske overordentlig vanskeligt stillet, så kan der gives hende en håndsrækning, bør den gives. Nu er jeg nok klar over, at de fleste enlige mødre er økonomisk så dårligt stillet, at det vil være vanskeligt for dem at præstere den fornødne opsparing, men ikke desto mindre betragter jeg det som et stort gode, at de er kommet med.

Og til slut: de unge har krav på en opmuntring, de trænger til en håndsrækning, de trænger til en tillidserklæring. Det bærende i dette lovforslag er en sådan håndsrækning, en sådan tillidserklæring. Det, det gælder om nu, er ikke nølende, men redebøn at gå i gang med arbejdet med den nærmere udformning af loven. De enkelte paragraffer må nøje gennemgås; målet må være at få skabt en lov, som kan tilfredsstille sit formål: at blive en virkelig hjælp for ungdommen.

Alvilda Larsen: Hvis det lovforslag, som vi behandler i dag, gennemføres, så tror jeg, vi får en af de nydannelser indenfor den sociale lovgivning, som man fra mange sider har været enig om er en nødvendighed her i landet. Jeg ved godt, at